
===== Tahrir Kaşintısı =====

:date: 2014-11-23 02:18:14 +0200

.. :Date: 12715

İnsanın okuyacak kitap bulamayışının sonu: *Okuyacak kitap bulamıyorsan, okumak istediğin cinsten bir kitap yaz.*

Peki okumak istediği cinsten bir kitabı, kendinden başkasının anlamayacağını düşünüyorsa, mesela, ne yapmalı? Sırf kendi için mi yazmalı, yoksa *bir miktar* fedakarlık gösterip, iyi olacağını düşündüğü, insanların da okuyacağı cinsten bir kitap mı yazmalı?

Hem kitap yazmak ne demek? Saçma bir faaliyet. Giderek daha tuhaf gelmeye başladı. Yazdıkça, yazının değilse de, bunlara belli isimler vermenin, toplamanın, satmanın, birbirine tavsiye etmenin, hediye etmenin, önem vermenin, hayatını değiştirdiğini iddia etmenin manasızlığı gözümde büyümeye başladı.

Yazı belki de varolmak için bize ihtiyaç duyan bir organizma. Daha doğrusu kelimeler öyle. Belli dillere de böyle bakabiliriz. Biz sadece dillerin bünyesinde yaşadığı okyanus cinsinden bir *çevreyizdir* belki de. Tek yaptığımız, kelimelerin üremesi için uygun bir ortam sağlamak. İnsanın nasıl konuşmaya başladığı, nasıl olup da sadece bir dile maruz kalarak konuşmayı öğrendiği bir muamma. Belki insan zihninin bir özelliğinden çok, dilin uygun ortam yakalamasıyla alakası vardır. *Bize konuşmayı öğreten dilin ruhudur* belki.

İşte bu yukarıdaki paragraf size ne kadar saçma geliyorsa, edebiyat nam karınağrısı da bana o kadar saçma geliyor. İnsanın halleri, her zaman için, en vahşi ve kabasından, en incesine dek, bir ilgi, bir öğrenme, bir anlama ve anlatma konusu değil mi? Bunların bazısını diğerlerinden ayırmaktaki anlamsızlığı göremiyor muyuz?

Bir ara, en doğru ve faydalı kitapların yemek kitapları olduğunu düşünüyordum. İnsana doğrudan fayda sağlayan, gerçekten işine yarayacak tek kitap belki. Kalın kitapların arasından geliyorum. Onların bazısının da ne kadar faydalı olduğunu bilirim ancak en çok insana, en önemli faydayı sağlayan şey yemek kitapları.

Ama o da ne? Bu edebiyatın konusu değil. Yemek kitapları hiçbir edebiyatçının, edebi incelemenin veya uyduruk kelimelerle kaşınan bir takım kafademisyenlerin ilgisini çekmiyor. Neden? Çünkü insan ruhunun aşk karşısındaki açmazlarını veya ölüme bakan insanın saçmazlarını yemek kitaplarında bulamazsınız. Yemek kitapları fazla heyecanlı değildir. Eğlendirmez. Yalan uğruna insanların dakikalarını çalmaz. Çünkü yemek kitapları *doğrucudur*. Edebiyatın en sevmediği cinsten. Bir de mühendislik kitapları var, onları da sevmezler çünkü onlar da doğrucu. İyi edebiyatçı olmak için yalan söylemek şart. Ben de doğrucuyum.